

Решение № 338 от 29.11.2018 г. на ПАС по в. т. д. № 589/2018 г.

Данни за делото	
Съд:	Апелативен съд - Пловдив
Вид на делото:	Въззивно търговско дело
Номер на делото:	589
Година:	2018
Съдебен състав / Съдия:	I състав, КАТЯ С. ПЕНЧЕВА, ЦВЕТЕЛИНА Е. ГЕОРГИЕВА, СЛАВЕЙКА А. КОСТАДИНОВА
Данни за акта	
Вид на акта:	Решение
Номер на акта:	338
Дата на постановяване:	29.11.2018 г.
Дата на влизане в сила:	
Статус на акта:	
Дата на постановяване на мотива:	
Данни за изпращане в по-висша инстанция	
Съд:	
Изходящ номер:	
Година:	
Тип на документа:	
Дата на изпращане:	
Резултат от обжалване:	

Решение

№ 338

гр. Пловдив, 29.11.2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ПЛОВДИВСКИ АПЕЛАТИВЕН СЪД, Търговско отделение, I-ви състав, в открито заседание на..... четиринадесети ноември..... две хиляди и осемнадесета година,..... в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Славейка Костадинова

ЧЛЕНОВЕ: Катя Пенчева

Цветелина Георгиева

при участието на секретаря..... Цветелина Диминова..... разгледа докладваното от съдията..... Пенчева.... В. търговско дело № 589 по описа за 2018 година,... за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е въззивно по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С решение № 222/03.05.2018 г. по т. д. № 73/2016 г. по описа на Окръжен съд Стара Загора, ответникът "Х.. "ООД, ЕИК *, е осъден да заплати на Д. А. Б., ЕГН *****; Д. С. Б. с ЕГН ***** и Р. С. Б. с ЕГН ***** , на основание чл. 125, ал. 3 от ТЗ, сумите от по 56 319. 26 лв., представляваща полагащата им се по наследство 1/3 част от размера на дружествения дял на наследодателя - С. И. Б. по междинен

консолидиран счетоводен баланс на "Х.. " ООД към 30.09.2012 г., който дружествен дял възлиза общо на сумата 437 306 лв., ведно със законната лихва върху главницата от 56319. 26 лв., считано от завеждането на иска - 18.03.2016 г. до окончателното ѝ изплащане, както и да заплати на всеки от тях сумата от по 14 310. 26 лв., представляваща законна лихва за забава върху главницата за периода от 16.09.2013 г. - 16.09.2016 г. "Х.. " ООД е осъдено да заплати на ищите сумата 39 904. 73 лв., представляваща направените по делото разноски, като в сумата са включени и тези, направени в производството по обезпечаване на бъдещи икове по ч. гр. д. № 33/16 г. по описа на Старозагорския ОС.

Така постановеното решение е обжалвано от ответника в първоинстанционното производство "Х.. " ООД. Счита, че решението е неправилно и необосновано, постановено в противоручие с материалния закон и при съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Изложени са подробни доводи и съображения, свеждащи се до несъгласие с изводите на първоинстанционния съд досежно начина на формиране на балансовите стойности по смисъла на чл. 125, ал. 3 от ТЗ и приетото, че имуществените последици при визираната от посочената правна норма хипотеза следва да се уредят при съобразяване на консолидиран счетоводен баланс. Твърди се и че в обжалваното решение липсват ясни мотиви в тази насока. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което исковите да бъдат отхвърлени. Във въззивната жалба не се съдържа доказателствено искане. Претендират се сторените по делото разноски.

В подадения отговор на въззивната жалба от насрещните страни – Д. А. Б., Д. С. Б. и Р. С. Б., се оспорва изцяло същата. Не се предявяват доказателствени искания от въззиваемата страна. Претендират се сторените пред въззивната инстанция разноски.

С определение № 847/31.07.2018 г., постановено по същото т. д., в производство по чл. 248 от ГПК, е изменено решение № 222/03.05.2018 г., като присъдените в тежест на ответника разноски са намалени на 22 258. 86 лв., а ищите са осъдени да заплатят на ответното дружество разноски в размер на 8 418, 90 лв.

Срещу така постановеното определение, в частта, с която в полза на ответника "Х.. " ООД са присъдени разноски в размер на 8 418, 90 лв., е постъпила въззивна частна жалба от Д. А. Б., Д. С. Б. и Р. С. Б.. Твърди се, че определението в обжалваната част е неправилно, поради нарушение на процесуалния закон и поради необоснованост. Изложени са подробни доводи. Иска се така постановеното определение по чл. 248 от ГПК да бъде отменено в обжалвана част, като се остави без уважение искането на "Х.. " ООД за изменение на решението в частта за разноските.

В постъпилия в срок отговор по чл. 276 от ГПК от насрещната страна - "Х.. " ООД, се оспорва изцяло въззивната частна жалба.

Въззивната жалба и въззивната частна жалба са допустими, като депозирани в законоустановения срок от надлежна страна и с предписаното от закона съдържание.

Съгласно чл. 269 от ГПК, въззивният съд проверява правилността на първоинстанционното решение само в рамките на релевираните оплаквания, а служебно следва да ограничи проверката си само за валидност, допустимост на решението в обжалваната част и спазване на императивните норми на материалния закон.

Обжалваното решение е валидно и допустимо. Същото е постановено по предявени субективно съединени икове по чл. 125, ал. 3 от ТЗ и чл. 86 от ЗЗД.

Ищите се позовават на качеството си на законни наследници на С. И. Б. с ЕГН *****, починал на 15.09.2012 г., който е бил съдружник в "Х.. " ООД. Наследодателят им притежавал 25% от капитала, съответно дружествен дял, който съставлява 25% от имуществото на ответното дружество. Позовават се на решение № 37/29.01.2016 г. по ВТД № 1118/2015 г. на ОС-Стара Загора, с което е потвърдено решение № 136/10.03.2015 г. по гр. д. № 1178/2014 г. на РС-Казанлък. С последното са уважени предявените от ищите субективно съединени частични икове - всеки с цена от 10 100 лв., като ответникът "Х.. " ООД е осъден на основание чл. 125, ал. 3 от ТЗ да заплати на всеки от тях сума от по 10 100 лв., ведно със законната лихва от 17.06.2014 г. до окончателното ѝ изплащане. Позовават се на мотивите на въззивното решение на СтОС, според които присъдените суми - в общ размер на 30 300 лв., са част от дължимата обща сума от 333 211, 80

лв., представляваща разлика между стойността на дължимия дружествен дял на наследодателя С. Б. от 571 260 лв., определен от приетите по горепосоченото дело експертизи, на база междинен консолидиран счетоводен баланс на "Х. " ООД към дата 30.09.2012 г. и изплатената от ответника на ищците част от стойността на дружествения дял от 238 048, 20 лв. В тази насока се уточнява, че "Х. " ООД е мажоритарен акционер /предприятие майка/, притежаващ 83% от капитала на "Х. " АД /дъщерно предприятие/. Считайки, че стойността на дружествения дял на починалия съдружник С. Б. от имуществото на "Х. " ООД, съобразно изискванията на чл. 125, ал. 3 от ТЗ, във връзка с чл. 23, ал. 1, т. 3 и чл. 37 от ЗСч, следва да се определи на база междинен консолидиран счетоводен баланс на дружеството-ответник към 30.09.2012 г. - края на месеца, през който е настъпило прекратяване на членството /смъртта/ на съдружника С. Б., и че тази стойност е сумата 571 260 лв., твърдят, че след приспадане на заплатената от ответника сума от 238 048, 20 лв., е налице разлика - неизплатена част от стойността на дела в размер на сумата 333 211, 80 лв. Тъй като наследственият дял на всеки ищец е по 1/3, след приспадане на присъдената с решението по гр. д. № 1178/2014 г. на КРС сума от по 10 100 лв., ищците заявяват претенция за всеки от тях - по 100 970, 60 лв. Позовават се на чл. 11, ал. 5 от дружествения договор на "Х. " ООД, действал към 15.09.2012 г., съгласно който дружественият дял се изплаща в 1-годишен срок от прекратяване на членството. Тъй като членството на С. Б. е прекратено на 15.09.2012 г., претендират обезщетение за забава в размер на законната лихва върху сумата 100 970, 60 лв., считано от 16.09.2013 г. до 16.03.2016 г. – в размер на по 25 655, 79 лв., както и законната лихва от датата на подаване на исковата молба, до окончателното изплащане. В ОСЗ от 20.02.2018 г., на основание чл. 214, ал. 1 от ГПК е допуснато изменение на така предявените искове, като главните искове са предявени за сумата от по 56 319, 26 лв., а акцесорните – за сумата от по 14 310, 26 лв. за всеки един от ищците.

Ответникът "Х. " ООД, в представения отговор по чл. 367 от ГПК, оспорва така предявените искове. Не оспорва качеството на С. Б. на съдружник в дружеството, както и соченото от ищците дялово участие на същия. Не оспорва фактите относно прекратяване членственото правоотношение на С. Б., както и факта, че "Х. " ООД е притежавало 330776р. акции - всяка с номинал 2 лв., от капитала на "Х. " АД към момента на смъртта на С. Б.. Без да оспорва тези твърдени от ищците факти, ответникът отрича тяхната правна релевантност към заявената претенция от ищците. Оспорва правните доводи на ищците, касаещи уреждане на имуществените отношения при хипотезата на чл. 125, ал. 3 от ТЗ съобразно междинен консолидиран счетоводен баланс и излага насрещни такива.

След преценка на депозираните доказателства, касаещи предмета на спора, доводите на страните и като съобрази предметните предели на въззивното производство, очертани с жалбата и отговора, настоящата инстанция намира за установено следното:

Безспорно в първоинстанционното производство и в настоящето е наличието на предпоставките по чл. 125, ал. 3 от ТЗ, във вр. с ал. 1, т. 1. Наследодателят на ищците С. И. Б., починал на 15.09.2012 г., е бил съдружник в "Х. " ООД. "Х. " ООД е с капитал 12 000 лв., какъвто е бил капиталът на дружеството и към правнорелевантния момент, разделен на 120 дяла по 100 лв. всеки, разпределени поравно между четиримата тогава съдружници, като Б. е бил с дялово участие – 30 дяла или 25% от капитала на дружеството. Установено е и не се спори качеството на ищците на наследници на починалия съдружник, както и фактът, че дружеството е изплатило стойността на дружествения дял на С. Б. на наследниците му, определен в размер на 238 048, 21 лв. Този размер на дружествения дял от имуществото на дружеството е определен на база изготвен междинен счетоводен баланс на дружеството към края на месеца, през който е настъпило прекратяването - 30.09.2012 г.

Спорният между страните въпрос в настоящето производство се свежда до това, дали при определяне на имуществените последици по смисъла на чл. 125, ал. 3 от ТЗ, вследствие прекратяване на членствено правоотношение, следва да се вземе предвид консолидиран счетоводен баланс, като съставна част от консолидиран финансов отчет или меродавен в тази насока е единствено индивидуалният счетоводен баланс на дружеството, така, както е определена и изплатена стойността на дружествения дял на починалия съдружник в настоящия случай. Безспорен в тази насока е и фактът, че жалбоподателят - "Х. " ООД, е мажоритарен акционер в публично дружество - "Х. " АД /дъщерно предприятие/ към 30.09.2012 г.

Разпоредбата на чл. 125, ал. 3 от ТЗ регламентира, че при прекратяване на членствено правоотношение в капиталово търговско дружество, правно и структурно обособено в ООД, имуществените последици се уреждат въз основа на счетоводен баланс към края на месеца, през който е настъпило прекратяването.

Съдебната практика във връзка с начина на определяне на дължимата равностойност на дружествения дял на съдружник, чието участие в дружеството е преустановено, е последователна – стойностното изражение на дружествения дял следва да бъде базирано или на съставен от дружеството междинен счетоводен баланс – какъвто нарочен баланс в случая е съставен, или на заключение от съдебноикономическа експертиза, каквато също е допусната в хода на първоинстанционното производство. Другото правило, което се извежда от съдебната практика, е - определянето на дружествения дял в стойностно изражение следва да се извърши на база т. н. "чиста стойност" на активите, като част от капитала на самото дружество, наричана равностойност на дружествения дял, съответстваща на дела на съдружника по чл. 127 от ТЗ. В активите по счетоводния баланс следва да намерят отражение дълготрайните материални активи, другите нематериални и краткотрайни материални активи, а в пасива – задълженията на дружеството, без собствения капитал, резервите и финансовия резултат. Освен това в баланса към релевантния период активите и пасивите се отразяват по историческата им цена, която е цена на придобиване, евентуално, ако липсват данни за нея - по себестойност, или справедлива цена или друга цена според приложимите счетоводни стандарти съобразно чл. 13, ал. 1 и ал. 2 от ЗСч /отм., действащ към процесния момент/. Изплащане на равностойност на дружествения дял се извършва, когато сумата на активите, притежавани от дружеството, превишава сумата на тази част от пасива му, която се включва при формирането на капитала към момента на прекратяване на участието на съдружник. Всичко това сочи, че определянето стойността на дяловото участие на прекратилия участието си съдружник, се концентрира само и единствено на база счетоводния баланс на самото дружество /било междинен такъв, съставен от самото дружество или установен по реда на чл. 195 и сл. от ГПК/.

Както се посочи, не е спорно качеството на "Х.. " ООД на мажоритарен акционер в публично дружество - "Х. " АД. Притежаваните от "Х.. " ООД акции – ценни книги, които са носител на правото на собственост върху капитала на дъщерното дружество, от икономическа и правна гледна точка представляват дългосрочен финансов актив за дружеството – жалбоподател. При първоинстанционното разглеждане на делото е допусната съдебноикономическа експертиза, включваща въпрос относно осчетоводяването на този актив. Съгласно приетото заключение, при изготвяне на междинния счетоводен баланс на "Х.. " ООД към 30.09.2012 г., притежаваните от дружеството 33 077бр. акции от капитала на "Х. " АД, са намерили вярно отражение. Те правилно са посочени в раздел "Нетекущи активи", Група "Дългосрочни финансови активи", Статия "Акции и дялове от предприятия в група". Стойността на инвестицията също е отчетена правилно – по цена на придобиване. По отношение на тези финансови активи междинният счетоводен баланс отразява вярно имущественото състояние на дружеството. Следователно, като част от активите на "Х.. " ООД, отнесени към пасивите му, притежаваните от дружеството акции от капитала на "Х. " АД са намерили своето необходимо и правилно отражение при определяне стойността на дружествените дялове на С. Б.. Именно в този смисъл са и мотивите от цитираното от въззиваемите страни решение № 438/09.07.2008 г. по т. д. № 84/2008 г. на ВКС 2-ро т. о. В същото също е посочено, че делът на починалия съдружник трябва да се определи по счетоводен баланс към края на месеца, през който е настъпила смъртта, но доколкото дружеството е "предприятие – майка", дружественият дял следва да се определи по баланса, като съставна част на консолидирания счетоводен отчет на двете дружества. От мотивите на решението става ясно, че се има предвид, че притежаваните от предприятието – майка акции в дъщерното дружество следва да намерят отражение в баланса на предприятието - майка като актив и по този начин да намерят отражение при определяне равностойността на дружествения дял на прекратилия участието съдружник – което, както се посочи е сторено в настоящия случай при изготвяне на междинния счетоводен баланс към 30.09.2012 г. /абз. предпоследен от мотивите: "Поради изложеното настоящият съдебен състав споделя изцяло разбирането на ВАС, че придобитите от ТД – ответник, при участието на починалия б. ж. съдружник Й. С. 30 391 бр. акции от общо притежаваните 31 991 бр. от ТД "А" АД, представляват инвестирани от същото средства – негов имуществен актив и оценен по балансовата стойност на притежаваните акции, същият /активът/ по необходимост се включва в счетоводния баланс, въз основа на който следва да се остойности делът на съответния съдружник по реда на чл. 125, ал. 3 от ТЗ. " Според изведените задължителни правила за определяне стойността на дружествения дял при преустановяване на членствено правоотношение, посочени по-горе, тази стойност не следва да се влияе от други фактори или компоненти, каквито се съдържат в консолидиран баланс, като част от консолидиран финансов отчет.

Това се извежда и от характера на членството в ООД, което е правоотношение само между съдружника и дружеството. Съдържанието на членственото правоотношение е съвкупността от всички членствени права и задължения. Правата на съдружниците могат да бъдат групирани в две големи групи - имуществени и неимуществени. Към групата на имуществените права спада правото на съдружника да получи стойността

на дела си – респективно – неговите наследници, при прекратяване на членственото правоотношение. Или това е законово регламентираното членствено право на съдружника, произтичащо пряко от качеството му на съдружник и основано единствено на възникналите между съдружника и дружеството права и задължения.

Нормата на чл. 125, ал. 3 от ТЗ е императивна, при което не съществува законова възможност имуществените последици между дружеството и прекратилия участието съдружник да бъдат уредени различно от установения императивно от законодателя начин, ред и критерии. Законната норма е ясна и не може да се тълкува разширително и тя сочи като база за определяне стойността на дружествения дял счетоводния баланс – в смисъл – индивидуален счетоводен баланс на самото дружество. Когато законодателят е предвидил като критерий и необходимост за целите на определени производства да се изготвя/представя консолидиран финансов отчет, това е намерило изрична регламентация в закона. Такава например е нормата на чл. 770, ал. 2, т. 2 от ТЗ, императивно изискваща към молба за откриване на производство по стабилизация да се приложи, освен препис от годишните финансови отчети – и от консолидираните финансови отчети; такава е нормата на чл. 100н ал. 2 от ЗППЦК, задължаваща емитента, който е задължен да изготвя консолидиран финансов отчет, да разкрива публично годишния консолидиран финансов отчет за дейността си в срок до 120 дни от завършването на финансовата година и др. Такива са и разпоредбите на чл. 23, ал. 1, т. 2, чл. 37, ал. 2 от Закона за счетоводството /отм. ДВ бр. 95/2015 г., в сила от 01.01.2016 г. /, регламентиращи изискването за съставяне на консолидиран финансов отчет от дружество – предприятие – майка, каквото безспорно е жалбоподателят. Съгласно чл. 22в от ЗСч (отм.); , консолидираните и междинните финансови отчети се изготвят и представят на базата на счетоводните стандарти, въз основа на които се изготвя и представя годишният финансов отчет на предприятието, което изготвя консолидирания или междинния финансов отчет. Съгласно чл. 26, ал. 1 от ЗСч(отм.); , съставните части на годишния финансов отчет са: счетоводен баланс, отчет за приходите и разходите, отчет за паричните потоци, отчет за собствения капитал и приложение, а съгласно ал. 2 - съставните части на консолидирания финансов отчет са: консолидиран счетоводен баланс, консолидиран отчет за приходите и разходите, консолидиран отчет за паричните потоци, консолидиран отчет за собствения капитал и приложение. Съгласно Националните стандарти за финансови отчети за малки и средни предприятия /понастоящем с изм. заглавие Национални счетоводни стандарти – ДВ бр. 3/2016 г. / при съставянето на консолидиран счетоводен баланс активите, пасивите и собственият капитал на предприятията от групата се включват изцяло в консолидирания счетоводен баланс, като се обединяват ред по ред сходните статии от счетоводните баланси на предприятията от групата; при съставянето на консолидирания счетоводен баланс: инвестициите на предприятието майка в дъщерните предприятия и делът на предприятието майка в собствения капитал на тези предприятия се

елиминират; елиминирането се извършва въз основа на балансовите им стойности към датата, на която предприятието майка придобива контрол в дъщерното предприятие. Т. е. – консолидираният счетоводен баланс, като част от консолидирания финансов отчет и индивидуалният счетоводен баланс на дружеството са носители на различна информация. Консолидацията не влияе върху финансовия резултат в индивидуалния отчет. Консолидираният счетоводен баланс, като част от консолидирания финансов отчет, съдържа информацията относно общото управление на дружествата от групата. Това се извежда от дефиницията, дадена в Международен Счетоводен Стандарт 27, Консолидирани и Индивидуални Финансови Отчети: "Консолидиран финансов отчет представлява финансов отчет на група, представен като такъв на едно стопанско отчетно лице. Контрол представлява властта да се управлява финансовата и оперативната политика на дадено предприятие така, че да се извличат ползи в резултат на дейността му. Група е компанията-майка и всички нейни дъщерни предприятия"; "Индивидуален финансов отчет е финансов отчет, представен от компанията-майка, инвеститора в асоциирано предприятие или контролиращия съдружник в съвместно предприятие, в който инвестициите са отчетени по-скоро на база пряко участие в собствения капитал, отколкото на база отчетените резултати и нетните активи на предприятията, в които е инвестирано". В този смисъл и според легалното определение на понятието "консолидиран финансов отчет" – пар. 1, т. 14 от ДР ЗСч (отм.); - финансов отчет, който представя имущественото и финансовото състояние, отчетения финансов резултат, промените в паричните потоци и в собствения капитал на предприятията, включени в консолидирането, все едно че те са едно предприятие - не може да се приеме, че изискването на чл. 125, ал. 3 от ТЗ, изрично посочващо, че имуществените последици се уреждат въз основа на счетоводния баланс на дружеството към края на месеца, през който е настъпило прекратяването, включва и изискване, когато дружеството е "предприятие – майка" по смисъла на чл. 37, ал. 2 от ЗСч (отм.); , като база да служи и консолидиран счетоводен баланс. Обратното разбиране

би противоречало на императивната разпоредба на материалния закон.

Ето защо, като е приел, че при методиката за изчисляване стойността на дружествения дял на починалия съдружник за база следва да се приеме консолидиран счетоводен баланс към 30.09.2012 г., позовавайки се на разпоредбата на чл. 37, ал. 2 от ЗСч(отм.); , която регламентира самото изискване за съставяне на консолидиран финансов отчет, а не и прилагането му, окръжният съд е обосновал неправилни изводи, в противоречие с материалния закон – чл. 125, ал. 3 от ТЗ.

В исковата молба, отговора на въззивната жалба и представената от въззиваемите страни писмена защита, същите се позовават силата на пресъдено нещо на решение № 37/29.01.2016 г. по ВТД № 1118/2015 г. на ОС-Стара Загора, с което е потвърдено решение № 136/10.03.2015 г. по гр. д. № 1178/2014 г. на РС-Казанлък, с което са уважени частични иски – всеки с цена от 10 100 лв., представляващи стойността на дяловете на починалия наследодател в ответното дружество, определен на база междинен консолидиран счетоводен баланс на "Х.. " ООД към дата 30.09.2012 г. В хода на първоинстанционното производство въззивното решение по ВТД № 1118/2015 г. на ОС-Стара Загора е влязло в сила, като постъпилата касационна жалба срещу същото е върната на основание чл. 286, ал. 1, т. 3 от ГПК. Не могат да се споделят съображенията на жалбоподателя, касаещи правилността на посочените съдебни актове, тъй като в настоящето производство е недопустимо да се извършва такава преценка. Достатъчно е да се посочи, че съдебната практика е непротиворечива, че влязлото в сила решение по частичен иск не произвежда действието на законна сила в следващ процес относно останалата част от вземането. В този смисъл е и цитираното от въззиваемите страни решение № 89/11.07.2011 г. на ВКС по т. д. № 716/2010 г., I т. о. /другото цитирано решение № 35/27.02.2015 г. на ВКС по гр. д. № 6594/2014 г., II г. о. касае друг правен въпрос/. Когато предявява частичен иск, ищецът въвежда като предмет на делото само част от спорното право. Със сила на пресъдено нещо се ползва само решението по отношение на спорното материално право. Мотивите към решението не притежават обвързваща сила на пресъдено нещо. При уважен частичен иск съдът, в последващ процес за останалата част от вземането, не разрешава само въпроса за размера на иска.

По изложените съображения въззивната жалба се явява основателна, а обжалваното решение, като незаконосъобразно, следва да бъде отменено. Следва да се постанови друго, с което предявените субективно съединени осъдителни иски да бъдат отхвърлени.

По подадената въззивна частна жалба срещу определение № 847/31.07.2018 г., постановено по реда на чл. 248 от ГПК, в частта, с която в полза на ответника "Х.. " ООД са присъдени разноски в размер на 8 418, 90 лв.:

Със същото е изменено решение № 222/03.05.2018 г., като присъдените в тежест на ответника разноски са намалени на 22 258. 86 лв., а ищите са осъдени да заплатят на ответното дружество разноски в размер на 8 418, 90 лв. Определеното е постановено по повод молба на "Х.. " ООД и е съобразено с допуснатото по реда на чл. 214, ал. 1 от ГПК изменение – намаление на исовете – по отношение на претендираната главница от 100 970, 60 лв. на 56 319, 26 лв. и по отношение на акцесорните претенции – от 25 655, 79 лв. на 14 310, 26 лв. за всеки един от ищите. Принципно определението е правилно, постановено в съответствие с процесуалната норма – чл. 78, ал. 4, във вр. с ал. 1 от ГПК. Доколкото обаче определението по чл. 248 от ГПК не е самостоятелен съдебен акт, а е функционално свързано с постановеното първоинстанционно решение, което се отменя изцяло, с оглед изхода от спора във въззивното производство, следва да бъде отменено и постановеното определение по чл. 248 от ГПК, тъй като със същото разноските са присъдени съразмерно с изменената част от претенциите в първоинстанционното производство.

Предвид изхода от спора, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, във вр. с чл. 273 от ГПК ищите в първоинстанционното производство следва да заплатят на ответника направените пред първата инстанция разноски, които, съгласно представения списък на разноските по чл. 80 от ГПК са в размер на 19 038, 67 лв., както и разноските, сторени във въззивното производство, които, съгласно списъка по чл. 80 от ГПК са в размер на 19 237, 77 лв. /Несъстоятелно е съдържащото се в писмената защита на въззиваемите страни възражение, че не следва да се присъжда адвокатско възнаграждение за въззивното производство, тъй като нямамо доказателства за заплащането му. Към списъка на разноските е приложено платежно нареждане от 18.05.2018 г., удостоверяващо извършено плащане/.

Водим от изложеното и на основание чл. 271, ал. 1 от ГПК, Пловдивският апелативен съд

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение № 222/03.05.2018 г. по т. д. № 73/2016 г. по описа на Окръжен съд Стара Загора, с което "Х.. " ООД, ЕИК *, е осъдено да заплати на Д. А. Б., ЕГН *****, Д. С. Б. с ЕГН ***** и Р. С. Б. с ЕГН *****, на основание чл. 125, ал. 3 от ТЗ, сумите от по 56 319. 26 лв., представляваща полагащата им се по наследство 1/3 част от размера на дружествения дял на наследодателя - С. И. Б. по междинен консолидиран счетоводен баланс на "Х.. " ООД към 30.09.2012 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от завеждането на иска - 18.03.2016 г. до окончателното ѝ изплащане, както и да заплати на всеки от тях сумата от по 14 310. 26 лв., представляваща законна лихва за забава върху главницата за периода от 16.09.2013 г. - 16.09.2016 г., сумата от 39 904. 73 лв., представляваща направените по делото разноси, като в сумата са включени и тези, направени в производството по обезпечаване на бъдещи искове по ч. гр. д. № 33/16 г. по описа на Старозагорския ОС, вместо което ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ предявените от Д. А. Б., ЕГН *****, Д. С. Б. с ЕГН ***** и Р. С. Б. с ЕГН ***** срещу "Х.. " ООД, ЕИК * осъдителни искове за заплащане, на основанията по чл. 125, ал. 3 от ТЗ, на сумите от по 56 319. 26 лв., представляваща полагащата им се по наследство 1/3 част от размера на дружествения дял на наследодателя - С. И. Б. по междинен консолидиран счетоводен баланс на "Х.. " ООД към 30.09.2012 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от завеждането на иска - 18.03.2016 г. до окончателното ѝ изплащане, както и за сумите от по 14 310. 26 лв., представляваща законна лихва за забава върху главниците за периода от 16.09.2013 г. - 16.09.2016 г. – като неоснователни.

ОТМЕНЯ определение № 847/31.07.2018 г., постановено по реда на чл. 248 от ГПК, с което е изменено решение № 222/03.05.2018 г. по т. д. № 73/2016 г. по описа на Окръжен съд Стара Загора.

ОСЪЖДА Д. А. Б., ЕГН *****, Д. С. Б. с ЕГН ***** и Р. С. Б. с ЕГН ***** да заплатят на "Х.. " ООД, ЕИК * разноси за първоинстанционното производство в размер на 19 038, 67 лв., както и разностите, сторени във въззивното производство - в размер на 19 237, 77 лв.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: